

som Nogen, men jeg troer nu, at han i denne Sag driver Interessen for den almindelige Næringsfrihed altfor vidt — naar han ikke kan faae en fuldstændig Næringsfrihed, vil han hellere ingen have. Jeg troer nu, at det er bedre at tage Lidet, indtil man kan faae Mere. En Deel af de Indvendinger, som den ærede Landstingsmand har gjort mod det foreliggende Lovforslag, ere netop saadanne, som man kunde gjøre mod en Lov, der havde til Diemed at gennemføre almindelig Næringsfrihed, saasom at man ikke maatte sælge over en vis Værdi; men her er Tale om en Høkerlov, og Høkerne have jo ikke Lov til at sælge en gros. Jeg troer derfor, at man vel kan være en oprigtig Ven af almindelig Næringsfrihed og dog tage til Takke med det Stykke deraf, som dette Lovforslag giver Udigt til. Naar den ærede Landstingsmand har sagt, at det var rigtigere at lade Kjøbstadborgerne, som nu ere ængstelige, faae Tid til at summe sig, for at de kunne komme til at indsee, at der ikke var nogen Grund til Frygt, saa ved jeg ingensomhelst anden Maade at faae dem til at summe sig paa end netop ved antage Loven, og saa lade dem see efter nogle Aar, at der ikke var Stygge af Grund til Frygt for Loven; men ved ikke at antage Loven troer jeg ikke, at det paa nogen Maade er muligt at bringe dem til at komme til denne Erkjendelse. Naar den ærede Landstingsmand desuden anførte, at der ikke var Udigt til, at denne Lov kunde blive endelig Lov, hvis der vedtoges Ændringer deri, troer jeg ganske vist, at det vil kunne skee. Vi have tidligere haft saadanne Sager i en endnu sildigere Periode af Landstingets Møder end den foreliggende Sag, og det har da vist sig, at man med god Villie fra det andet Things Side kunde faae Lovene satte igjennem, inden Rigsdagens Møder sluttedes, og dette vil vel ikke finde Sted før i den sidste Halvdeel af næste Uge. Den ærede Landstingsmand har atter meget oprigtig — som man maa paastjonne, thi fra hans Side, det tilstaaer jeg, hører der

meget moralsk Mod til for at udtale sig saaledes, som han har gjort i Aften — det siger jeg i fuldkommen Oprigtighed, sagt, at det var taktisk rigtigt ikke at vedtage denne Lov. I denne Henseende, hvor stor Agtelse jeg end har for hans taktiske Indsigt i alle parlamentariske Forhandlinger, troer jeg dog at burde modfige ham. Jeg troer, at, dersom vi ville sikke os, at det bliver muligt at modstaae den Storm, der vil reise sig, naar der — som jeg troer ikke saameget snart vil skee — bliver Tale om almindelig Næringsfrihed, bør vi antage denne Lov. Thi denne Storm vil vinde saa overordentlige Kræfter ved den foreløbige Seir, den vilde opnaae, dersom vi lade os skræmme tilbage af de mangfoldige Andragender, saa at jeg ikke troer, at det vil staae i noget Ministeriums Magt at gennemføre den, uden saa at sige fuldstændigt at bryde med en ikke ubetydelig Deel af Befolkningen. Jeg skal endnu blot tilføje, at den ærede 2den Landstingsmand for 5te Kredts har foreholdt Thinget, at det ikke ligeoverfor disse mange Andragender skulde træde frem og yttre sig omtrent saaledes: Vi alene forstaae, hvad der er rigtigt i denne Sag. Jeg troer virkelig, at Enhver, som træder ind i en lovgivende Forsamling, maa sige sig selv: inden jeg træder ind i Forsamlingen, maa jeg være paa det Rene med mig selv, at jeg forstaaer de Ting, som blive forelagte i den lovgivende Forsamling til Afgjørelse, saavidt at jeg, efterat have hørt Forhandlingen af Gjenstandene for og imod, kan sælde en begrundet Dom om saadanne Sager. Hvis man ikke har denne Overbeviisning, kan man overhovedet ikke tage Deel i en lovgivende Forsamling, hvor en stor Mængde Spørgsmaal forekomme, hvis Detail man paa ingen Maade kan være fuldkommen fortrolig med. Jeg seer derfor aldeles ikke, at der kan være nogen Strupel ved at sige: Jeg troer at kjende denne Sag tilstrækkeligt til at kunne have en begrundet Mening om, hvorvidt dette Lovforslag bør ophøies til Lov, eller ikke.